

# HAJAANNUS

Ihmisten hajaantuminen maan päälle näyttäytyy jo Ensimmäisen Mooseksen kirjan ensimmäisissä luvuissa monitulkintaisena tosiasiana. Se on seurausta Jumalan siunauksesta, jonka mukaan ihmisen tulee lisääntyä ja täyttää maa (1. Moos. 9:1; vrt. 1. Moos. 1:28), ja se toteutuu ykseydessä; synnin rangaistuksena siitä tulee jakautumisen merkki, ihmisten ensimmäinen skisma (1. Moos. 11:7–9). Tämä kaksinainen näkökulma toistuu pelastushistorian kuluessa.

**1.. Kansan hajaannus..** Jumala on valinnut itselleen kansan, jolle hän on antanut maan. Mutta uskottomana Jumalalle Israel joutuu hajaannukseen (2. Kun. 17:7–23), ja se palaa pakkosiirtolaisuuteen niin kuin kerran Egyptiin (5. Moos. 28:64–68). Pakkosiirtolaisuuteen liittyvät onnettomuudet ilmaistaan Septuagintassa sanalla diaspora (5. Moos. 28:25; 30:4; Jes. 49:6...), ja tämä sana, joka merkitsee varsinaisesti ”hajaannusta”, tarkoittaa sittemmin kaikkia niitä juutalaisia, jotka olivat hajallaan pakanallisessa maailmassa Babylonian vankeuden jälkeen. Tämän hajaannuksen tarkoituksena on puhdistuminen (Hes. 22:15); kun se on tapahtunut, kansa kootaan jälleen yhteen (Hes. 36:24). Siihen asti hajaannus pysyy tuskallisena tosiasiana, joka piinaa hurskaita sieluja (Ps. 44): tulkoon aika, jolloin Jumala kokoaa kaikki kansansa jäsenet yhteen (Sir. 36:10).

Tästä pahasta Jumala kuitenkin johtaa suuremman hyvän: hajaantunut Israel tekee todellisen uskon tunnetuksi muukalaisille (Tob. 13:3–6); jo pakkosiirtolaisuuden aikana alkaa käännyneiden hankkiminen (Jes. 56:3); Kreikan vallan aikana Viisauden kirjan kirjoittaja toivoo pakanoiden kuulevan, sillä hänen mukaansa tämä on Israelin kutsumus (Viis. 18:4). Tässä uudessa näkökulmassa Israel pyrkii irtautumaan kansakunnan asemastaan ja saamaan Kirkon muodon; sen elävän ykseyden takeena ei enää ole suku vaan usko, ja tästä ykseydestä ovat merkinä pyhiinvaellukset Jerusalemiin (Ap. t. 2:5–11).

**2.. Kirkoksi muodostuneen kansan hajaannus..** Kristuksen myötä Jumalan kansa ylittää juutalaisen kansakunnan rajat ja siitä tulee varsinaisesti Kirkko. Helluntaina Henki lahjoittaa kielet ja rakkauden kautta kansojen kommuunion; tästä lähtien ihmisten yhdistämää Jumalaa ei palvota enää yhdessä tai toisessa paikassa vaan ”hengessä ja totuudessa” (Joh. 4:24). Siksi uskovat eivät enää pelkää vainoa, joka hajottaa heidät pois Jerusalemistä (Ap. t. 8:1; 11:19), vaan lähtevät levittämään uskoaan Ylösnousseen käskyn mukaisesti: kaikki kansat on koottava yhteen uskossa ja yhden kasteen kautta (Matt. 28:19).

Juutalaisen diasporan tilalle tulee siis toinen diaspora, jonka Jumala on tahtonut maailman kääntymystä varten. Tälle diasporalle Jaakob osoittaa kirjeensä (Jaak. 1:1); sen Pietari kohtaa kääntyneiden pakanoiden keskuudessa. Nämä muodostavat uskollisten juutalaisten kanssa uuden Jumalan kansan (1. Piet. 1:1), jonka tarkoituksena on palauttaa hajaantunut ihmiskunta ykseyteen (Ap. t. 2:1–11). Kristityille uskon ykseys näet voittaa jatkuvasti hajaannuksen. Jumalan lapset kootaan yhteen Kristuksen uhrilla (Joh. 11:52); missä he tästä lähtien ovatkin, Kristus, ”maasta ylennetty”, vetää heidät kaikki luokseen (Joh. 12:32) ja antaa heille rakkauden Hengen, joka yhdistää heidät hänen omaan ruumiiseensa (1. Kor. 12).

RD

*Katso myös:* → chatiments — etranger I — exil — Helluntai II 2 c — Skisma AT i — solitude — unite